

TARBAY EDE

Szonatinák

4.

*egy pityang-súlyú pillanat
az élet tétovázik
reflektorfényben árnya vad
tüskés bozótnak látszik*

*föl-le szálltatja délután
szelek szerinti kedve
mint régen ösztön-láng nyomán
a sejtjeink szerelme*

*hegyes bogáncsú hús a víz
a zuhanyrózsa szirma
felszárad rólad rólam is
már minden mint a szikla*

5.

*Repülnek fönt a gépek,
a hangjuk rám dörög,
az égen pára-lécek
és hosszú füstködök.*

*Az élet lassan múlik,
akár a léc, a pára,
vezetve angyal-útig
a csillag-éjszakákba.*

*Föl kéne nyúlni érte,
szalagként kézbe fogni,
a csíkok összessége
nem limlom, ócska holmi.*

Éjszakai halászat

*Öböl, akár az anyaöl,
a hullámok csapása
vízből, képlékeny vaspöröly,
gátjait rontja, vájja.*

*Tajtékos cseppé lett tömeg,
szétfuthat, inkább össze,
szegélyén sziklák és kövek,
felhők keserű könnye.*

*Hal és halászok, nagy kaland,
a háló feltekerve,
csónak lökődik, ring, haladt
vitorlát-bontott estbe.*

*A víz fölé, a víz alól
kavicsok hangja surran,
árboac a szélben elhajol,
vele a lámpa, csúcsban.*

*Nyiltabb a víz, bizonytalan
a fényfolt égi útja,
kompassz, tekintet rajta van,
mint rajtunk Isten ujja.*

*Ha túl, a háló megtelik,
az éjszakáknak vége,
hajózni kell még reggelig
az innen-földi létbe.*